

Ο θησαυρός της καλοσύνης

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα μικρό χωριό με πράσινα δέντρα, στενά δρομάκια και παιδικές φωνές που ακούγονταν παντού, ζούσε ένα κορίτσι με μια καρδιά τόσο μεγάλη όσο ο ουρανός. Το όνομά της ήταν Ελπίδα. Ήταν 8 χρονών και φοιτούσε στη Β' Δημοτικού. Αγαπούσε πολύ την οικογένειά της, τους φίλους της και ήταν χαρούμενη με το σχολείο στο οποίο φοιτούσε. Αγαπούσε και κάτι ακόμη: να χαρίζει πράγματα στους άλλους. Όχι γιατί είχε πολλά, αλλά γιατί πίστευε πως τα πιο όμορφα δώρα είναι αυτά που δίνονται με αγάπη. Συχνά με τους φίλους της αντάλλασσαν διάφορα παιχνίδια, κάρτες κ.α. Όταν έδινε κάτι ένιωθε μέσα της μεγάλη χαρά!

Ένα πρωινό, κοίταξε το κουτί με τα παιχνίδια της. Διάλεξε το αγαπημένο της αρκουδάκι, ένα μικρό αυτοκινητάκι και μια όμορφη μπάλα. «Νομίζω πως κάποια παιδιά θα τα χρειάζονται περισσότερο από εμένα», σκέφτηκε. Έτσι μία μέρα που επισκέφθηκαν μία κοντινή πόλη, αποφάσισαν μαζί με τη μαμά της να πάνε στο νοσοκομείο, στην παιδιατρική πτέρυγα. Εκεί γνώρισε παιδιά που περνούσαν πολλές μέρες στο κρεβάτι και δεν μπορούσαν να παίξουν όπως τα άλλα παιδιά. Όταν τους έδωσε τα παιχνίδια, κάτι μαγικό συνέβη. Τα πρόσωπά τους φωτίστηκαν από χαμόγελα. Και εκείνη τη στιγμή, χωρίς να το ξέρει, ένα μικρό χρυσό αστέρι γεννήθηκε και πέταξε απαλά μέσα σε έναν μυστικό θησαυρό... τον θησαυρό της καλοσύνης. Πριν λίγες μέρες είχαν συζητήσει στο σχολείο σχετικά με το θέμα αυτό. Η Ελπίδα γύρισε στο σπίτι της με μια ζεστή χαρά μέσα στην καρδιά της. Δεν ήξερε γιατί, αλλά ένιωθε σαν να είχε συμβεί κάτι μαγικό. Μάλιστα την επόμενη μέρα στο σχολείο συζητήσαν για το θέμα της σπουδαιότητας της προσφοράς, αλλά η ίδια δεν ανέφερε την καλή πράξη που έκανε. Ήθελε να την κρατήσει κρυμμένη στην καρδιά της.

Μια άλλη μέρα, καθώς περπατούσε στη γειτονιά, είδε τη γιαγιά της να προσπαθεί να κουβαλήσει βαριές σακούλες. «Γιαγιά, περίμενε θα σε βοηθήσω» της είπε ευγενικά. Η γιαγιά της χαμογέλασε και της έδωσε μία από τις σακούλες. Μαζί τις μετέφεραν στο γειτονικό σπίτι όπου και έμενε η γιαγιά της. «Σε ευχαριστώ, μικρή μου», είπε συγκινημένη. Και τότε, κάπου ψηλά στον ουρανό, ένα ακόμη μικρό αστέρι πέταξε και μπήκε στον μυστικό θησαυρό.

Καθώς πραγματοποιούσε αυτές τις πράξεις, ένιωθε μέσα της μια απέραντη αγαλλίαση και χαρά!!! Όλα γύρω της της φαινόταν πιο όμορφα και προσπαθούσε να βλέπει τη θετική πλευρά των πραγμάτων. Φυσικά ήθελε να συνεχίσει να κάνει καλές πράξεις!

Λίγες μέρες αργότερα, η Ελπίδα και η μαμά της ετοίμασαν φαγητό και το πήγαν σε μια οικογένεια που δυσκολευόταν. Τα παιδιά της οικογένειας χάρηκαν τόσο πολύ που αγκάλιασαν την Ελπίδα. Και τότε... άλλο ένα φωτεινό αστέρι γεννήθηκε και μπήκε στον θησαυρό. Η Ελπίδα δεν έβλεπε τα αστέρια. Όμως ένιωθε πως κάθε φορά που βοηθούσε κάποιον, η καρδιά της γινόταν λίγο πιο φωτεινή.

Μία άλλη αξιοσημείωτη πράξη ήταν ότι μαζί με τους φίλους της φύτεψαν λουλούδια στην πλατεία για να γίνει το χωριό πιο όμορφο. Στο πλαίσιο του μαθήματος της Μελέτης Περιβάλλοντος η δασκάλα μίλησε στα παιδιά για τα φυτά. Η Ελπίδα σκέφτηκε τότε και πρότεινε στους συμμαθητές της να φυτέψουν λουλούδια στην πλατεία. Όλοι χάρηκαν με την ιδέα και άρχισαν να φτιάχνουν ένα σχέδιο για να την κάνουν πραγματικότητα. Δούλεψαν ομαδικά και κατάφεραν να κάνουν τόσο όμορφη την πλατεία του χωριού όσο ποτέ άλλοτε! Και τότε, κάπου ψηλά στον ουρανό, ένα ακόμη μικρό φωτεινό αστέρι μπήκε στον θησαυρό της καλοσύνης.

Η Ελπίδα ήταν ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένη με τα ζώα. Τα αγαπούσε πολύ και ήθελε ένα κατοικίδιο στο σπίτι της. Μία μέρα, καθώς περπατούσε στον δρόμο βρήκε ένα μικρό πεινασμένο γατάκι και του έδωσε νερό και φαγητό. Μάλιστα σκέφτηκε πώς ίσως ήταν μία καλή ιδέα να το πάρει σπίτι της και αν συμφωνούσαν οι γονείς της να το κρατήσουν. Έτσι και έκανε. Πήγαν μαζί μέχρι το σπίτι της. Η μητέρα της όταν την είδε ξαφνιασθηκε: «Πού βρήκες αυτό το γατάκι, Ελπίδα;» Σύντομα το κορίτσι της εξήγησε τι συνέβη και τελικά η μητέρα της δέχτηκε να μείνει το ζωάκι μαζί τους. Και τότε, κάπου ψηλά στον ουρανό, ένα ακόμη μικρό αστέρι πέταξε και μπήκε στον μυστικό θησαυρό.

Μια νύχτα, καθώς κοιτούσε τον ουρανό από το παράθυρό της, της φάνηκε πως τα αστέρια της χαμογελούσαν. Και τότε κατάλαβε κάτι πολύ σημαντικό. Ο μεγαλύτερος θησαυρός στον κόσμο δεν είναι τα χρυσά νομίσματα ούτε τα πολύτιμα πετράδια. Ο αληθινός θησαυρός είναι η καλοσύνη, η αγάπη και τα χαμόγελα που χαρίζουμε στους άλλους. Και όσο περισσότερο τα μοιραζόμαστε, τόσο μεγαλώνει ο θησαυρός της καλοσύνης.